

FRIEND ZONE

Jamsai
ระวัง..สิ้นสุดทางเพื่อน
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

JittiRain เขียน IRANG ภาพ

ดัดแปลงมาจากบทภาพยนตร์

“Friend Zone ระวัง..สิ้นสุดทางเพื่อน”



GROSS
DOMESTIC
HAPPINESS

Jamsai



FRIEND ZONE



Friend Zone สะอื้นสุดทางเพื่อน

JittiRain เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2462-1

ภาพประกอบ IRANG

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 349 บาท

พิมพ์

กระดาษปกนิ่มลายตา



ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ทุกคนที่ถือหนังสือเล่มนี้อยู่ในมือก็คงจะรู้สึกคุ้นชื่อ 'Friend Zone ระวังสิ้นสุดทางเพื่อน' ไม่มากนักน้อย นั่นก็เป็นเพราะเราได้นำบทภาพยนตร์เรื่อง Friend Zone ระวัง..สิ้นสุดทางเพื่อน ของ GDH มาดัดแปลงเป็นหนังสือนิยาย ผ่านฝีมือนักเขียนคุณภาพอย่าง 'JittiRain' เพื่อให้คุณได้อ่านกัน เราเชื่อว่าหากใครที่ได้ดูภาพยนตร์แล้วอินกับความสัมพันธ์เฟรนด์โซน คุณก็จะอินไปกับหนังสือของเราไม่มากนักน้อย

และพิเศษสุดๆ ก็คือ ตอนท้ายเล่มจะมีตอนพิเศษสมัยมหาวิทยาลัยของปาล์มกับกิ้งให้ได้อ่านกันแบบจุใจถึงสี่ตอนด้วยกัน รับรองว่าจะได้อิ่มไปกับความรักของปาล์มที่มีให้กิ้งมาอย่างยาวนานกันเลยทีเดียวค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

จากใจนักเขียน

หลายคนคงมีช่วงเวลาของการแอบรัก อาจเป็นความรักที่มีต่อรุ่นพี่รุ่นน้อง หรือแม้กระทั่งเพื่อนสนิทของตัวเอง แต่การแอบรักนั้นยากตรงที่เราจะกลับอกความรู้สึกนั้นให้อีกฝ่ายรู้หรือเปล่า แล้วถ้าเราบอกออกไปจะเกิดอะไรขึ้น ดังนั้น ความทรمانอย่างหนึ่งของคนแอบรักนั้นจึงเป็นการต่อสู้อย่างจะเก็บเอาไว้ หรือบอกออกไปดี

'Friend Zone ระวังสิ้นสุดทางเพื่อน' เป็นอีกหนึ่งงานที่ทำทลายเรามาก เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่ได้เห็นบทภาพยนตร์ฉบับเต็ม เฟรนด์โซนเล่าเรื่องราวการแอบรักเพื่อนสนิทที่ไปไกลกว่าการแอบรักทั่วไป นั่นคือตัวละครอย่างปาล์ม และก๊ิงนั้นได้ก้าวผ่านการบอกรักไปแล้วทว่าสุดท้ายกลับเลือกคงสถานะของคำว่าเพื่อนเอาไว้ ทนได้ก็เป็นเพื่อนกันต่อ ทนไม่ได้ก็ต้องเดินออกจากเฟรนด์โซนไป อารมณ์ของตัวละครเลยค่อนข้างหลากหลาย

ตอนที่ได้อ่านต้นฉบับทีละหน้าไปจนถึงการเข้าออกโรงภาพยนตร์เพื่อดูหนังเรื่องนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทำให้เกิดความรู้สึกกับสิ่งที่ได้รับแตกต่างกันไป ครั้งแรกตกลงไปกับมุขฮาซันที่หนังมอบให้ ครั้งที่สองเริ่มวิเคราะห์ตัวละคร ครั้งที่สามเก็บรายละเอียด และก็มีครั้งต่อไป นี่จึงเป็นงานที่ทั้งสนุกและตื่นเต้นกับการเขียนมากๆ อีกงานหนึ่ง

ก่อนหน้านี้เราเคยเขียนงานที่เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับการแอบรักมาบ้าง เลยคิดว่าคงมีอะไรคล้ายกัน แต่เอาเข้าจริงกลับแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ยิ่งไปกว่านั้น การเขียนบทภาพยนตร์กับการเขียนนิยาย แม้จะเป็นศาสตร์ที่ใกล้เคียงกัน แต่ความจริงแล้วยังมีข้อแตกต่างทั้งสไตล์ของการเขียนและความใส่ใจในบริบทอย่างบทภาพยนตร์เขียนมาเพื่อนำเสนอในแง่ของการแสดงผ่านตัวละคร ภาพรวมถึงเสียง ขณะที่นิยายจะเน้นหนักไปที่การเล่าอารมณ์ความรู้สึกผ่านตัวหนังสือ เราเลยต้องทำการบ้านและปรับแก้ไปเรื่อยๆ จนกว่าจะได้จุดที่เหมาะสม

ต้องขอบคุณพี่ๆ กองบรรณาธิการแจ่มใส พี่หมูผู้กำกับหนังเฟรนด์โซน และ GDH มากๆค่ะ ที่ให้โอกาสเราได้เขียนงานชิ้นนี้รวมถึงให้ความช่วยเหลือในทุกๆด้าน
ขอบคุณเพื่อนสนิทอย่างคุณตัวแม่* ที่คอยให้คำแนะนำในการเขียน ดีใจที่สุดท้ายแล้ว
Friend Zone ะวังสิ้นสุดทางเพื่อนก็ได้ออกมาเป็นรูปเล่มโดยสมบูรณ์ ขอขอบคุณ
คนอ่านที่ถือหนังสือเล่มนี้อยู่และหวังว่าทุกคนจะหัวเราะ ร้องไห้ รวมถึงอินไปกับ
ทุกตัวละครในเรื่องไปด้วยกัน

จิตติ

สำนักพิมพ์ผีเสื้อ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

"โลกนี้มีความลึกลับอยู่แบบหนึ่ง
ถ้ามันเกิดขึ้นแล้ว...เราจะออกจากมันได้ยากที่สุด"

PROLOGUE

มีคนเคยบอกว่าโลกมักเหวี่ยงคนที่ใช่ให้มาเจอในเวลาที่ไม่ใช่

หากเป็นคู่ที่ไม่พอดีก็มักมีวันที่ต้องเลิกรากันไป ตรงกันข้าม หากเป็นคู่แท้แล้วต่อให้โลกมีอุปสรรคมากมายแค่ไหนก็จะผ่านมันไปได้ทั้งหมด นี่แหละชีวิตคู่ที่หลายคนใฝ่ฝันอยากจะมี บางคนเรียกมันว่าพรหมลิขิต ทว่าบางคนก็บอกว่ามันคือเวรกรรม

ไม่มีคำนิยามที่สามารถระบุสิ่งนี้ได้ชัดเจนนัก คงเหมือนกับความสัมพันธ์อันยุ่งเหยิงที่เกิดขึ้นบนโลกใบนี้

คู่รักหลายคู่พัฒนาความสัมพันธ์จากการเป็นคนแปลกหน้า แล้วค่อยๆ ขยับสถานะมาเป็นคนรู้จัก บางคู่ก็พากันก้าวข้ามคำว่าพี่น้องไปเป็นคนรัก และยังมีอีกหลายคู่ที่เคยเป็นเพื่อนกันมาก่อน

แน่นอนว่ามีคนสมหวังก็ต้องมีคนผิดหวังกับความรัก เราชอบเขาแต่เขาไม่ชอบเรา พอมีคนมาชอบก็ดันไม่ถูกสเปก ไม่ฝ่ายใดก็ฝ่ายหนึ่งต้องเจ็บอยู่ดี แต่ถึงแม้จะเป็นอย่างนั้น...ทุกคนก็ยังสามารถเริ่มต้นใหม่ได้เสมอ

Friend Zone สะวังสิ้นสุดทางเพื่อน

จะมีก็แต่ความสัมพันธ์อยู่รูปแบบหนึ่ง มันเหมือนมีเส้นบางๆ กั้นกลางระหว่างคนสองคนเอาไว้ไม่ให้ยวบเข้าใกล้กันมากเกินไป จะหนักก็ไม่ได้ อยู่ที่เดิมก็เจ็บปวด หากทนกับสถานะที่เป็นอยู่ไม่ไหวคงทำได้แค่อย่างเดียว คือต้องเสี่ยงข้ามเส้นนั้นไป ซึ่งไม่มีใครรับประกันได้เลยว่าผลลัพธ์จะออกมาในรูปแบบไหน

เฟรนด์โซน

"ตี๋มคนเดียวสองแก้วเลยเธอครับ"

ชายแปลกหน้าคนหนึ่งเริ่มทักทายด้วยคำถามค่อนข้างแปลก ส่งผลให้ 'ปาล์ม' หนุ่มร่างสูงในวัย 27 ปีต้องหันไปสบตากับเจ้าของคำถามตรงๆ ก่อนจะขมวดคิ้วมุ่นเพราะไม่เข้าใจสิ่งที่อีกฝ่ายต้องการจะสื่อสัก

"ครับ?"

"ผมหมายถึงเบียร์นะ"

"อ้อ...เปล่าครับ พอดีผมมาเอาเบียร์ให้เพื่อน"

"เหมือนกันเลยครับ"

หนุ่มเนิร์ดแว่นหนาในชุดสูทเฮอร์ธโทนพูดพลางเบะปากคว่ำ เขาไม่ได้พูดเปล่า แต่กลับเบี่ยงตัวเล็กน้อยเพื่อพบกับเพื่อนร่วมชะตากรรมที่ยืนยิ้มแหยอยู่ใกล้ๆ อีกสองคน

คนแรกตัวสูงโปร่ง ตากับผมสีน้ำตาลอ่อน มองครั้งแรกก็รู้เลยว่า เป็นลูกครึ่งแน่ๆ ส่วนอีกคนแตกต่างโดยสิ้นเชิงเพราะหน้าตาออกดี ดูดีในสไตล์โอปป้าแบบสุดๆ

"อ้อ แล้วนี่พวกคุณเป็นเพื่อนกันเธอครับ" แม้ปาล์มจะไม่ค่อยเข้าใจสถานการณ์ที่เผชิญอยู่ในตอนนี้มากนัก แต่เขาก็ไม่ไ้ร้ายพอจะปลิกตัวออกมาทั้งที่ยังคุ้ยกันอยู่

"เปล่าหะครับ เพิ่งเจอกันก่อนหน้านี้เลย พอดี..." หนุ่มตี๋หยุดพูดไป

อึดใจหนึ่งก่อนจะกลืนน้ำลายลงคออีกใหญ่ "เราแค่บังเอิญมีชะตากรรมเหมือนกันเท่านั้นครับ"

"ชะตากรรมเหมือนกัน คือมาเอาเบียร์ให้เพื่อนเนี่ยนะ"

"เพื่อนที่ไม่ใช่เพื่อนนะครับ พูดแล้วน้ำตาจะไหล..." เล่าจบ อีกสองคนที่เหลือก็พยักหน้าเศร้าๆ พวกเขาค้นหน้าล่อมวงพูดคุยกัน ในมือถือแก้วเบียร์เอาไว้ทั้งสองข้าง เสื้อผ้าหน้าผมถูกจัดแต่งอย่างพิถีพิถันเนื่องจากกำลังอยู่ท่ามกลางบรรยากาศชื่นมื่นของ After Party ในงานแต่งงานสุดโรแมนติก

อาจเพราะแรงดึงดูดของบางสิ่งบางอย่างทำให้ผู้ชายสี่คนซึ่งไม่เคยรู้จักกันมาก่อนได้มีโอกาสพูดคุยกัน แถมยังตกอยู่ในชะตากรรมเดียวกันอีกต่างหาก

"แล้วคุณล่ะครับ เบียร์อีกแก้วที่เอาไปให้เพื่อน เป็นเพื่อนแบบไหน"หนุ่มลูกครึ่งถามบ้าง คนฟังเลยได้แต่เอ่ยพิมพ์ในลำคอพลางมองตรงไปยังเวทีซึ่งห่างออกไปไม่ไกลนัก

"ผมเหรอ อืม..."

ดวงตามจดจ้องเธอซึ่งยืนร้องเพลงอยู่ตรงนั้น ก่อนที่ความทรงจำสีจางของวันวานจะค่อยๆ ฉายชัดขึ้นทีละน้อย มันคือกาลเวลาที่ผ่านมานานแล้ว ทว่าครั้งนี้เขาก็ได้กลับมาคิดถึงมันอีกครั้ง...

2009

"นี่ปีจะขับรถไปชลบุรีเลยปะ"

"อ้อ เดี่ยวว่าจะขับไปเลย"

รถยนต์สีแดงแล่นไปบนถนนเส้นเดิมที่มักใช้เป็นประจำทุกวัน โดยมี

Friend Zone สะวังสันสุดทางเพื่อน

ชายวัยกลางคนซึ่งแต่งตัวภูมิฐานทำหน้าที่เป็นสารพัดชัยพร ขณะที่เขาจะด้านข้างเป็นตำแหน่งประจำของเด็กสาวสุดน่ารักในชุดนักเรียนมัธยมปลาย บทสนทนาเริ่มต้นขึ้นตั้งแต่เคลื่อนรถออกจากบ้าน ระหว่างทางทั้งคู่ มักจะมีประเด็นใหม่ๆ มาพูดคุยกันเสมอ คราวนี้ก็เช่นกัน เพราะหลังจากแวะส่งลูกสาวคนโตของบ้านถึงหน้าโรงเรียนแล้ว คนเป็นพ่อก็ต้องรีบปฏิบัติภารกิจต่อให้ทันช่วงที่

"ซื้อปูม้ามาฝากกั้งด้วย" ได้ยินดังนั้นพ่อก็ยิ้มออกมาก่อนเอ่ยต่อ

"เอาตั้งค์มาสิ"

เด็กสาวหันไปมองค้อนคนเคียงข้าง ปนกระเจ้ากระจอตตามประสา

"โห! งก"

พ่อทำหน้าที่เป็นเชิงไม่รับรู้กับท่าทางที่เธอแสดงออกมา สองมือยังคงประคองพวงมาลัยก่อนจะชะลอความเร็วรถลงเมื่อใกล้ถึงจุดหมาย

บรรยากาศของถนนหน้าโรงเรียนในตอนเช้าคึกคักเหมือนเช่นเคย นักเรียนจำนวนไม่น้อยยืนอยู่ริมฟุตปาธ เอ๊ะระเหยไม่ยอมเข้าโรงเรียน แต่กลับพากันยืนจับกลุ่มออกันอยู่ด้านหน้า รถยนต์ของผู้ปกครองคันแล้วคันเล่าเคลื่อนตัวอย่างช้าๆ เข้ามาจอดเทียบเพื่อส่งลูกหลานถึงหน้าประตู

"พุงนี้ล่างท้องรอไว้เลยนะเดี๋ยวป้ากลับมา จัดเต็ม!"

"อืม"

รถยนต์จอดสนิทอยู่กับที่ มือบางปลดเข็มขัดนิรภัยออก จากนั้นก็เอี้ยวตัวไปหอมแก้มคนอายุมากกว่าฟอดใหญ่

"ขอบคุณครับลูกที่เคารพ บ้ายบาย"

ประตูรถเปิดออก เธอก้าวเท้าลงมาจากรถ โบกมือลาคนเป็นพ่อด้วยใบหน้ายิ้มแย้มจนปากแทบจะฉีกถึงใบหู

"บ้ายบายยยยย~"

ดวงตาอันเฉียบคมมองรถยนต์ของพ่อเคลื่อนตัวห่างออกไป เธอรอจนกระทั่งภาพตรงหน้าลับจากสายตา ถึงได้รับหมุนตัวเดินเข้าประตูโรงเรียนพร้อมกับยกมือไหว้ครูประจำเวรหน้าประตู ทว่าคล้อยหลังได้ไม่เท่าไร รอยยิ้มแสนสดใสก็อันตรธานหายไป เหลือเพียงสายตาที่เต็มไปด้วยความกลางแคล้งใจเพียงอย่างเดียว

คงถึงเวลาแล้วที่ต้องลงสนามสักที!

สองเท้าเริ่มก้าวยาวขึ้นเรื่อยๆ เร่งความเร็วจากเดินเป็นวิ่งหน้าตั้ง ไม่สนด้วยซ้ำว่าอะไรกำลังขวางทางอยู่ นอกจากพุ่งไปข้างหน้าโดยไม่คิดชีวิตประหนึ่งถวายตัวเพื่อทำพิธีกรรมอันหาญกล้า หัวใจตรงอกซำยรัวกระพือไม่หยุด เหงื่อเล็กๆ เริ่มผุดซึมตามหน้าผาก แต่เจ้าตัวก็ยังไม่หยุดวิ่งตัดสนามฟุตบอล แล้วอ้อมไปยังด้านหลังตึกเรียนตามแผนที่ได้วางไว้

ด้านหน้ามีปราการแข็งแกร่งตั้งอยู่ ใบหน้าขาวเงยขึ้นมองกำแพงสูงสามเมตร ก่อนกวาดตาไปโดยรอบ พอเห็นโตะและเก้าอี้นักเรียนซึ่งผูกงอไปแล้วกองอยู่ไม่ไกล เธอก็ไม่รอช้ารีบยกขึ้นมาต่อเพิ่มความสูงเพื่อให้ตัวเองสามารถเหยียบมันขึ้นไปได้ง่ายขึ้น

โดดเรียนตั้งแต่ยังไม่ทันถึงคาบ ถือเป็นสถิติใหม่ที่เธอทำได้

'กิ้ง' เป็นแค่เด็กสาว ม.ปลาย ธรรมดาๆ คนหนึ่ง ชื่อจริงคือภัทรดา มีความหมายว่าชื่อตรง ไม่รู้ว่าตอนคลอดพ่อกับแม่ล่วงรู้อนาคตหรือเปล่า เพราะนิสัยของเธอที่เป็นอยู่นั้นไม่ต่างจากชื่อจริงเลยสักนิด

ชื่อตรงต่อความรู้สึกนี้แหละภัทรดา และวันนี้เธอก็ยังเลือกทำตามความต้องการของตัวเอง ด้วยการแหกกฎโรงเรียนอีกครั้ง เพื่อหาคำตอบให้กับความสงสัยที่มีมาเนิ่นนาน

เจ้าตัวใช้แรงแขนที่มีเกาะไปบนกำแพงคอนกรีต จากนั้นจึงกอดพันพาดขาตามหลัง ตะเกียกตะกายพาตัวเองขึ้นไป ในใจได้แต่ภาวนาว่าคงไม่

Friend Zone สิ้นสุดทางเพื่อน

ดวงช่วยมีใครบังเอิญมาเห็นเข้า

เธอทำทุกอย่างด้วยความรวดเร็ว เมื่อขึ้นได้แล้วก็กลั่นหายใจกระโดดลงอีกฝั่งหนึ่งซึ่งมีรถเก๋งสีบรอนซ์จอดรออยู่ก่อนแล้ว

ปัง!

เกิดเสียงพื้นรองเท้ากระทบกับหลังคารถ เธอขอเช่าเล็กน้อยเพื่อทรงตัวราวกับอยู่ในหนังเรื่อง Mission Impossible

โคตรเท...

พอตั้งสติได้ก็รีบปีนลงมา เปิดประตูแล้วเข้าไปนั่งข้างคนขับด้วยท่าทางกระหืดกระหอบ แต่ก็ยังไม่วายแบ่งลมหายใจเฮือกสุดท้ายเพื่อสبلออกมา

"โ้ยย ตื่นเต้นลัด! จะมีใครเห็นปะวะ"

"ไม่ต้องกลัว ูกจอดรอมีงตั้งนานละ ไม่เห็นมีใครผ่านมาสักคน" เสียงทุ้มต่ำของใครคนหนึ่งแทรกขึ้น เธอหันไปมองเขาก่อนจะตกใจจนสติเปิดเปิง

"หึ้ย!!"

ใครจะไปคิดว่าไอ้เพื่อนตัวดีจะอยู่ในสภาพไม่ต่างจากผู้ก่อการร้าย

"ูกกลัวมีงแหละ ใส่มาทำไม"

ก็งอ้อมมือไปดึงหมวกไหมพรมซึ่งคลุมหัวของเพื่อนสนิทออกอย่างรวดเร็ว จากที่กลัวว่าคนจะจับได้อยู่แล้ว คราวนี้ก็ต้องมากลัวไอ้โม่งที่นั่งอยู่ข้างๆ อีก แต่ดูเหมือนว่าอีกฝ่ายไม่ได้อินตามเธอเท่าไร นอกจากตอบหน้าตายกกลับมา

"เผื่อมีกล้อง"

แม้ในใจจะอยากก่นด่าไปสารพัด แต่เธอก็ยังฝืนเก็บเอาไว้เพราะมีเรื่องที่สำคัญกว่าต้องสนใจ

ดวงตาสองข้างจดจ้องไปยังถนนตรงหน้า มองดูรถยนต์คันแล้วคันเล่า
ขับผ่านตรอกซอกซอยที่เธอใช้เป็นจุดสังเกตการณ์

คันแรก...ไม่ใช่

คันที่สอง...ก็ไม่ใช่อีก

เหตุผลที่รีบวิ่งหน้าตั้งมาขนาดนี้ก็เพื่อตัดรอฟอของเธอกำลังจะ
เดินทางไปชลบุรีนี่แหละ ก็รู้สึกได้สักพักหนึ่งแล้วว่ามิบางอย่างเปลี่ยนไป
เกิดเป็นความสงสัยในพฤติกรรมของพ่อทีละน้อย จนไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่า
คำพูดของอีกฝ่ายเชื่อถือได้มากแค่ไหน

ด้วยหน้าที่การทำงานที่ท่ายุ่งส่งผลให้พ่อต้องออกไปดูโรงงานที่ต่างจังหวัด
เป็นประจำ อย่างวันนี้ก็ชลบุรี แต่...เธอกลัวว่าภารกิจที่พ่อต้องทำอาจ
ไม่เกี่ยวข้องกับงานเพียงอย่างเดียว

"ปาล์ม"

มือบางเอื้อมไปตีแขนคนข้างๆ พลางพูดอย่างตื้นตัน

"ปาล์มมาแล้ว ไปเลย!"

สิ้นสุดการรอคอยเสียทีเมื่อเบื้องหน้าของเธอปรากฏภาพรถยนต์
Toyota สีแดงเลือดนกที่เพิ่งเคลื่อนตัวผ่านไป

คนฟังเมื่อได้ยินอย่างนั้นก็ไมรอช้า ปลดเบรกมือ เข้าเกียร์พร้อมกับ
เหยียบคันเร่งตามไปติดๆ รถแกงสีบรอนซ์เลี้ยวเข้าถนนเส้นใหญ่ ปาล์ม
พยายามรักษาระยะห่างเอาไว้พอสมควรเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายสงสัย จะมีก็แต่กึ่ง
เท่านั้นที่รื้อร่นจนนั่งไม่ติดเบาะ

"มึงรีบกว่านี้หน่อยได้ปะ"

"พอมึงไม่หายไปไหนหรอก ตรงไปก็ถึงชลบุรีเหมือนกัน มึงอะนั่งดีๆ
เลย บังการะจกูหมด"

'ปาล์ม' หรือ ปิยพัทธ์ เป็นเด็กหนุ่มร่างสูง หน้าตาจัดว่าหล่อเหลา

Friend Zone s-วังสันสุดทางเพื่อน

เอาการแม้จะอยู่เพียงแค่ม.ปลาย แต่กลับมีอรรถาของความดูดีแผ่กระจายไปทั่ว ประกอบกับนิสัยเจ้าชู้ประตูดินที่มีเป็นทุนเดิมอยู่แล้วยิ่งทำให้สาว ๆ ทั้งโรงเรียนแอบหลงปลื้มตามๆ กัน

เขาเป็นเพื่อนต่างเพศของกิ้ง และก็ถือว่าสนิทที่สุดเพราะคบกันมานาน รู้ใจกันแทบทุกอย่าง แม้กระทั่งตอนนี้ ปาล์มก็ยังอาสาเข้ามาช่วยเหลือเธออย่างไม่เกี่ยงงอน

"มึง..." ร่างบางเอนตัวกับเบาะ ในหัวคิดกังวลไปสารพัดจนอดถามความเห็นกับคนตัวสูงไม่ได้ "ถ้าจูบได้จะด่าว่าอะไรดีวะ"

"ก็อย่าเพิ่งไปด่าใครลุ่มลุ่มห่า พ่อมึงอาจไปทำงานจริงก็ได้" คนตัวสูงเอ่ยพลอบเพื่อให้อีกฝ่ายใจเย็นลง ทว่าประโยคเหล่านั้นดูเหมือนจะไม่เข้าหูของกิ้งเลยสักนิดเพราะเธอเอาแต่สบถออกมา

"หน้าด้าน! รู้ว่าเขามีลูกมีเมียอยู่แล้วยังจะมายุ่งอีก"

"..."

"หรือว่ากูควรด่าแบบอื่นๆ ดีวะ"

พูดอย่างเดียวไม่ได้ ต้องเบะปากและทำหน้าเหยียดๆ ใส่ด้วย

"ด่า!!!"

"เดี๋ยวถามพ่อมึงให้" ปาล์มได้ยินแล้วถึงกับถอนหายใจยาวๆ จัดการหมุนกระจกรถลงแล้วเหยียบคันเร่งให้รถเคลื่อนตัวไปข้างหน้าด้วยความเร็วที่เพิ่มขึ้น ซึ่งการกระทำดังกล่าวผลักให้กิ้งถึงกับร้องเสียงหลง

"ปาล์มเดี๋ยวๆ ไม่เล่น!"

เขาไม่ฟังแล้วเหยียบคันเร่งเต็มที่จนรถสองคันขับชนบ่าข้างกันบนถนนเลนหนึ่ง แถมไม่ได้หยุดอยู่แค่นั้นเพราะเจ้าตัวยังพยายามแหกปากร้องตะโกนจนสุดเสียง เหตุผลไม่ใช่เพราะต้องการทำให้ภารกิจสับสนล้มไม่เป็นท่า ทว่าเขาค่อยากแกล้งเธอให้ประสาทกินจนไม่มีเวลามารบ

จิ้งจางหูกี่เท่านั้น

"พ่อครับ กิจมีคำถามครับพ่อ!"

"ปาล์ม" ด้วยความกลัวเธอเลยโน้มตัวไปด้านข้าง พยายามแย่งพวงมาลัยอย่างลนลาน แม้รถจะล่าช้าไปมา แต่ก็ยังอยู่ในการควบคุมของคนตัวสูง

"พ่อครับ พ่อ! พ่อ!"

"ไอ้ปาล์ม"

ไม่รู้รักชังหรือสววรรค์แก๊ง แต่คิดว่าคงเป็นกรรมที่ติดจรวดเนื่องจากถนนตรงหน้าซำรุดทำให้ล้อรถของเขาหลบเลี่ยงไม่ทันตกลงไปในหลุมจนเสียการควบคุมเล็กน้อย ทว่ามันกลับเป็นจังหวะเดียวกับที่ข้อศอกของกิจที่มลงไปตรงจุดยุทธศาสตร์พอดี

"โอ้ยยยยยยยยย"

ปาล์มแหกปากลั่นพร้อมกับซบหน้าลงไปเซย์ฮัลโล่กับพวงมาลัยโดยอัตโนมัติ

นาฬิกาในความคิดรวบกับเดินช้าลง ภาพในม่านสายตาเคลื่อนไหวสโลว์โมชั่น ใบหน้าหล่อเหลาบิดเบี้ยว ดวงตาเหลือกโปนแสดงออกอย่างสุดกลั้วกับความโหดร้ายที่โลกใบนี้ได้มอบให้ คำพูดต่างๆ กลืนหายไปในลำคอเนื่องจากความเจ็บที่แล่นพล่านไปทุกอณู จนอดไม่ได้ต้องเลื่อนมือลงไปกอบกุมความชอกช้ำนั้นเอาไว้

น้ำตาถูกผู้ชายแทบเล็ด เขากัดปากแน่น สูดลมหายใจเข้าปอดลึกค่อยๆ เยกหน้าขึ้นขณะอีกมือประคองพวงมาลัย แม้รถคันข้างหน้าจะขับทิ้งห่างออกไปไกลแล้วก็ตาม

"มีงไหวปะวะ" กิจถามด้วยความเป็นห่วง

"ไม่เป็นไร..." ปาล์มตอบเสียงพะผั่วเจือส่ออื่น "จู่เหล็ก"

Friend Zone สะวังสิ้นสุดทางเพื่อน

"อุบาห์"

เธอเป็นหน้าหนังสือแต่ก็ยังแอบยิ้มเล็กๆ ปากดีแบบนี้ทำทางคงไม่เป็นอะไรแล้ว เลยหันมาโฟกัสกับรถของพ่อแทน ตอนนั้นเองที่ทั้งคู่เกิดความลัสนปนความสงสัยเมื่อเป้าหมายดันเลี้ยวรถไปอีกทาง

"ทำไมรถพ่อมึงเลี้ยวไปทางนั้นวะ"

"ปาล์มตาม! ตาม!"

คนฟังสะดุ้งรีบหักพวงมาลัยในระยะประชิดตรงคอสะพานเพื่อเบี่ยงวิถีของล้อไปยังเลนด้านซ้าย ส่งผลให้รถที่ขับตามมาข้างหลังบีบแตรไล่ถนน โชคดีที่เขาเร่งเครื่องเร็วขึ้นเลยขับตามรถของเป้าหมายได้ทันในเวลาไม่นาน เล่นเอาใจหายใจกว่าแทบตายคาเบาะอยู่รอมร่อ

พอสติเริ่มกลับมา ความสงสัยก็ค่อยๆ ผุดขึ้น ดูโรงงานที่ชลบุรี ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงก็ควรจะขับตรงไปมากกว่าจะเลี้ยวซ้าย กังคาตคะเนอยู่ในใจ เพียงครู่เดียวป้ายบอกทางก็เริ่มปรากฏให้เห็นถี่ขึ้น เธอมองขึ้นไปยังป้ายที่ใหญ่ที่สุด...

'สนามบินนานาชาติสุวรรณภูมิ'

จะไปชลบุรีต้องนั่งเครื่องไปเลยเหรอ ไม่! มันต้องมีอะไรมากกว่านั้นแน่ๆ พ่อกำลังโกหก และวันนี้เธอจะต้องหาคำตอบของความลับนั้นให้ได้

ก็กับปาล์มมองหน้ากัน ไม่มีใครพูดอะไรออกมาอีกจนกระทั่งพวกเขาขับรถยนต์มาถึงสนามบิน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)



ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624621.html>